

Olga Piotrowska

klosz

język mistyki
mówi obrazami

lilie
przywrotnika złote płatki

w źrenicach czułe godziny
rozkładają skrzydła

karmi czas upodobanie
skroplone na szybie

niezapisane tropy
powołane na świadka

Olga Piotrowska

król duch

każde pragnienie
żądne jest wyrazu.

smutek który parzy w oczy
czucie które czuć nie może

dokąd zmierza echo słów
niewypowiedzianych

i wypowiedzianych
zbyt głośno

komu ptak podpowiadał
a z kogo żartował

komu wąż jabłko dawał
a na kogo syczał

komu bard wyśpiewał
a dla kogo pisał

ubi sunt

każdemu z nas
kostnica

tyle już o ptakach napisano

ona lubi
perły maki i korale

papuga pospołu z pawiem
roją czysty diament

Olga Piotrowska

safo śpiewa

na sklepieniu niebios
bogowie umieścili wszystko

co było drogie im
herosom

i ludziom

mija fiołkowej pani noc
na bezsennym czuwaniu

okna purpurowe
barwi cień lidyjskiej skały

a tu pan rogiaty zieleń zieleni
na głazie jedawbiście jedwabnym

rogi plejady
pokusa miłosnego bytu

o bądźcie mi łaskawe
ojno spermo elais

wybacz jej afrodyto

królestwo cieni
martwe jest
i głuche